

Mīlestība

O, brīves pilnā maija rīta elpa,
Kad visās malās atskan
plauksmes balss.
O, mūsu gatavības zieda stingrā
mila,
Kas it nekādos vējos nenosāls.

Tas ir kā mūžībā, kad bērzi
uzkar lapas
Uz vijīgajiem zariem, kuri likst
Kā nāru mati — jūras zili, zaļi,
Un it nekādās dzelmēs
nenoslīkst.

O, atvari! O, saules smaids
himna,
O, laipnība, ko ārs bez viltus
sniedz.
Mēs — laimīgie, jo varam
strādāt, radīt;
Un dzīves ceļš mums dzeju
neaižiedz.

Trijotne

MĀKSLINIEKAM JĀNIM
(GUNĀRAM) LIEPIŅAM

Segtin sedza piena sagšu
Zeme vienā gabalā.
Degtin dedza dārgu saktu
Saulē katrā stariņā.
Velga nāca ligodama
Pār ezeru ganībās.
Saulstars gaisā dancodams
Ar ļaudim skūpstus mīj.
Zeme daiļa, debess daiļa.
Kur vairs vairāk daiļināt?
Vēl pa vidu Miglas māte
Rītiņā i vakarā.

MAZA DZIESMA

Nedusmojies, nedusmo,
Maijā netik īgt.
Esi maigpilns gaismas augs,
Kas prot dgt.

Nebēdājies, nebēdā,
Priekam kāriģis zobs:
Gan jau bēdu izgrauzīs,
Paliks tikai robs.

Dzejniece Ausma Pormale.

O. PEROVAS foto

Pretiruna

Es intervēšu jūs, bedres. —

(Ak, kas nu par intervēšanu,
tāpat tāda pastaiga
pa zeltpurpuroto rudeni laukos!)

Es intervēšu jūs, bedres. — —

(Par to dziļumu jau viegli plāpāt,
kad dejo dzīvītei pa virsu
kā dzeltens taurentiņš).

Es intervēšu jūs, bedres. — — —

(Uja, kāpēc tad tik mūžīgās kategorijās:
var taču nākt kāda
kosmiska prieku lava arī!)

Ka es saku: es intervēšu jūs, bedres! — — — —

Es intervēšu jūs, bedres,
es intervēšu jūs, bedres,
es intervēšu jūs, bedres! ..

Un aplusa zirdzīgā balss, aizbēga irdzīgā — XXI gadsimta
balamutības simbols, kur vidusskolnieks jau jūtas kā
direktors; bet direktors ministros ierakstās un
vārda mākslinieks pie restorāna durvīm klauzina;
viņš: — Ielaidiet! Ielaidiet! — karsti sauc
un pašpuikas manierē daudzās.

Es intervēšu jūs, bedres,

(bez papīra, kas būtu jāaplaista ar viskiju, bez
pildspalvas, kurā derētu iemontēt aktu) — —
aizrijies, pirdzīgā, lai gan tu netraucē mani vairs
itīn itīn nemaz!

Es intervēšu bedres par spīti

visiem mierlaika atribūtiem,
jo Ančupānu Kalnos stāv — Hatīpa,
Ančupānu Kalnos stāv — Lidīce,

Ančupānu Kalnos stāv — Osvencima galu galā!

Es intervēšu bedres — visas pasaules masu kapus:

Man nospļauties šobrīd uz nihilismiem un arī uz lirismiem,
man nospļauties šobrīd uz intimitātēm
un citām līdzīgām štatēm.

Es skatos uz gūstekni, kura plauša ir pakārta gaisā
kā melns gulbis aiz viena spārna un tūlīt beigs ķepu-
roties, un dāvinu viņam savējo plaušu: slaidu un
vingru, ar dzīvības strāvām piestrāvotu,
valšķīgiem pūslīšiem pārpilnu — burvīgā, burvīgā
elpa!

Es sejas liķautā raugos: melnmataina sieviete pēdējo sirds-
pukstu pazaudē; bet manējā sirds viņai nepalīdzēs, tā
sacīt, mierlaika nepietiekamība — no sēdoša darba
un visnotaļ sātiga ēdiena, hā!

Es intervēšu bedres — visas pasaules masu kapus.

(Poēmas «No pierādījuma uz pierādījumu» fragments)